

Bernard Kowalczyk

Spółeczność krwi i ciała Chrystusowego

„Kielich błogostawieństwa, który błogostawimy, czyż nie jest społecznością krwi Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, czyż nie jest społecznością ciała Chrystusowego? Ponieważ jest jeden chleb, my, ilu nas jest, stanowimy jedno ciało, wszyscy bowiem jesteśmy uczestnikami jednego chleba.” (1 Koryntian 10:16-17)

Czym jest społeczność?

Koinonia jest greckim słowem, które występuje 20 razy w Biblii. Najważniejsze znaczenie Koinonia to "wspólnota, dzielnie się tym co wspólne, społeczność."

Słowo koinonia pojawia się np. w Dziejach Apostolskich 2:42: *„I trwali w nauce apostołskiej i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach.”*

Chrześcijańska wspólnota jest kluczowym aspektem chrześcijańskiego życia. Wierzący w Chrystusa mają zgromadzać się w miłości, wierze i zachęcaniu się. To jest istota wspólnoty i społeczności.

W Filipian 2:1-2 czytamy: *„Jeśli więc w Chrystusie jest jakaś zachęta, jakaś pociecha miłości, jakaś wspólnota Ducha, jakieś współczucie i zmiłowanie, dopełnijcie radości mojej i bądźcie jednej myśli, mając tę samą miłość, zgodni, ożywieni jednomyślnością.”*

Koinonia – czyli wspólnota i społeczność oznacza życie w zgodzie z innymi, zjednoczenie w celach oraz wspólne słuźenie."

Wspólnota, społeczność z innymi oparta jest na naszej społeczności z Jezusem Chrystusem.

*„Jeśli mówimy, że z **Nim społeczność mamy**, a chodzimy w ciemności, kłamiemy i nie trzymamy się prawdy. Jeśli zaś chodzimy w światłości, jak On sam jest w światłości, **społeczność mamy z sobą**, i krew Jezusa Chrystusa, Syna jego, oczyszcza nas od wszelkiego grzechu.” (1 Jana 1:6 -7)*

Jak rodzi się wspólnota?

Inicjatorem powołania wspólnoty, społeczności, zboru Izraela był Bóg.

Bóg nazwał Izraela zborem na pustyni, po wyjściu z Egiptu. Wyjście z Egiptu związane było z realizacją Bożego planu i przestrzegania jego dwóch nakazów. Bez nich nie mógł znaleźć się na pustyni w drodze do Ziemi Obiecanej bez przejścia dwóch rzeczy: Paschy i Morza Czerwonego. Pascha jest starotestamentowym obrazem ofiary Chrystusa a przejście przez Morze Czerwone jest obrazem chrztu.

Kształtowanie społeczności Izraela miało miejsce na pustyni. Tam Lud Boży uczył się relacji z Bogiem, (relacja w pionie) wewnątrz wspólnoty i z narodami ościennymi (relacje poziome). Zasady stanowiło Prawo nadane przez Boga za pośrednictwem Mojżesza oraz widoczne znaki takie jak słup ognia i obłok. Dekalog reguluje relacje Izraela z Bogiem i porządkuje relacje pomiędzy ludźmi.

Inicjatorem powołania Kościoła na ziemi, był Bóg w osobie Jezusa.

Obecnie społeczność krwi i ciała Chrystusowego tworzą nawróceni, nowonarodzeni ludzie, którzy zaakceptowali zbawienie w Chrystusie i wyznali swoją wiarę w wodach chrztu. Tylko tacy ludzie zdolni są do stworzenia prawdziwej wspólnoty, społeczności – koinoini, oraz w niej realizować nasze

cele i powołanie. Naszym drogowskazem jest Słowo Boże zapisane na kratach Biblii oraz Duch Święty. Ono uczy nas naszej relacji z Chrystusem (relacja w pionie), ze sobą nawzajem, jedni z drugimi, oraz relacji z otaczającym nas światem (relacje poziome) . Jak Izrael miał zakaz mieszania się z okolicznymi narodami i je wytepić, tak samo kościół ma odznaczać się od świata.

W modlitwie, której nauczył Nas Pan Jezus jest mowa o relacji z Bogiem w pionie i porządkowaniu relacjach międzyludzkich.

Są rzeczy, których społeczność ma się wystrzegać.

Lekcja historii Izraela na pustyni.

Boża opieka nad Izraelem na pustyni.

"... na pustyni, gdzie, jak widziałeś, Pan, twój Bóg, nosił cię, tak jak ojciec nosi swoje dziecko, przez całą drogę, którą zszliście, aż doszliście do tego miejsca." (Powtórzonego Prawa 1:31)

Boże zaopatrzenie dla Izraela na pustyni.

"... który na pustyni karmił cię manną, której nie znali twoi ojcowie, aby cię upokorzyć i aby cię doświadczyć, lecz w przyszłości obrócić ci to ku dobremu." (Powtórzonego Prawa 8:16)

A jednak, pomimo korzystania z jednego źródła, przez ignorowanie Bożego prawa większość Izraelitów osiągnęła celu, jakim była Ziemia Obiecana. Pożądanie złych rzeczy i bałwochwalstwo zgubiły Izraela na pustyni.

„A chcę, bracia, abyście dobrze wiedzieli, że ojcowie nasi wszyscy byli pod obłokiem i wszyscy przez morze przeszli. I wszyscy w Mojżesza ochrzczeni zostali w obłoku i w morzu, i wszyscy ten sam pokarm duchowy jedli, i wszyscy ten sam napój duchowy pili; pili bowiem z duchowej skały, która im towarzyszyła, a skałą tą był Chrystus. Lecz większości z nich nie upodobał sobie Bóg; ciała ich bowiem zastały pustynię. A to stało się dla nas wzorem, ostrzegającym nas, abyśmy złych rzeczy nie pożąдали, jak tamci pożąдали. Nie bądźcie też bałwochwalcami, jak niektórzy z nich; jak napisano: Usiadł lud, aby jeść i pić, i wstali, aby się bawić. Nie oddawajmy się też wszeteczeństwu, jak niektórzy z nich oddawali się wszeteczeństwu, i padło ich jednego dnia dwadzieścia trzy tysiące, ani nie kuśmy Pana, jak niektórzy z nich kusili i od węzów poginęli, ani nie szemrajcie, jak niektórzy z nich szemrali, i poginęli z ręki Niszczyciela. A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i jest napisane ku przestrodze dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu wieków. A tak, kto mniema, że stoi, niech baczy, aby nie upadł. Dotąd nie przyszło na was pokuszenie, które by przekraczało siły ludzkie; lecz Bóg jest wierny i nie dopuści, abyście byli kuszeni ponad siły wasze, ale z pokuszeniem da i wyjście, abyście je mogli znieść. Przeto, najmilsi moi, uciekajcie od bałwochwalstwa. Przemawiam jak do rozsądnych: Rozsądźcie sami, co mówię.” (1Koryntian 10:1-15)

Lekcja wiedzy o społeczeństwie dotycząca wolności.

Dzisiejszą pustynią jest świat. Świat jest terenem wrogim Bogu. Kościół obecnie znajduje się na terenie świata i jest ambasadą Boga, azyłem, miejscem przetrwania dla wierzących. Nie ma kompromisu, ponieważ ofiarowanie, bożkom jest ofiarowywaniem demonom i diabłu. Jako kościół mamy odpowiednio się zachowywać, i właściwie korzystać z wolności w Chrystusie.

„Patrzcie na Izraela według ciała; czyż ci, którzy spożywają ofiary, nie są uczestnikami ołtarza? Cóż tedy chcę powiedzieć? Czy to, że mięso składane w ofierze bałwanom, jest czymś więcej niż mięsem? Albo że bożek jest czymś więcej niż bałwanem? Nie, chcę powiedzieć, że to, co składają w ofierze, ofiarują demonom, a nie Bogu; ja zaś nie chcę, abyście mieli społeczność z demonami. Nie możecie pić kielicha Pańskiego i kielicha demonów; nie możecie być uczestnikami stołu Pańskiego i stołu demonów. Albo czy chcemy Pana pobudzać do gniewu? Czyśmy mocniejsi od niego? Wszystko wolno, ale nie wszystko jest pożyteczne; wszystko wolno, ale nie wszystko buduje. Niech nikt nie szuka własnej korzyści, lecz korzyści bliźniego.” 1 Koryntian 10:18-24

„Nie dawajcie zgorszenia ani Żydom, ani Grekom, ani zborowi Bożemu, jak i ja staram się pod każdym względem podobać się wszystkim, nie szukając korzyści własnej, lecz wielu, aby byli zbawieni.” (w. 32 -34)

Naszą wspólnotę z Chrystusem i z kościołem realizujemy poprzez dwa nakazy- ustanowienia Chrystusa: Chrztost i Wieczerzę Pańską.

Chrzest wprowadza nas w widzialną społeczność kościoła na dobre i na złe.

Wieczerza Pańska jest systematyczną, cykliczną manifestacją naszej przynależności do Chrystusa i do siebie nawzajem.

Wypełniając te ustanowienia to jesteśmy społecznością krwi i ciała Chrystusowego i niej trwamy.

Doskonałe przykłady tego czym jest społeczność i jak powinna ona wyglądać w praktyce znajdujemy w Biblii w wyrażeniu „wzajemnie” lub „jedni drugim”

Oto kilka przykładów, które pozwolą na praktycznie realizować zasady Bożej społeczności.

Co do nastawienia:

„Bądźcie wobec siebie jednakowo usposobieni; nie bądźcie wyniośli, lecz się do niskich skłaniajcie; nie uważajcie sami siebie za mądrych.” (Rzymian 12:16)

Co do jednomyślności:

„A w końcu: Bądźcie wszyscy jednomyślni, współczujący, braterscy, miłośni, pokorni.” (1 Piotra 3:8)

Co do przyjmowania i akceptacji:

„Przeto przyjmujcie jedni drugim, jak i Chrystus przyjął nas, ku chwale Boga.” (Rzymian 15:7)

Co do wolności:

„Bo wy do wolności powołani zostaliście, bracia; tylko pod pozorem tej wolności nie pobbłażajcie ciała, ale służcie jedni drugim w miłości.” (Galacjan 5:13)

Co do urazów wzajemnych:

„Bądźcie jedni dla drugich uprzejmi, serdeczni, odpuszczając sobie wzajemnie, jak i wam Bóg odpuścił w Chrystusie.” (Efezjan 4:32)

Co do pouczenia, napominania i pocieszania:

„Słowo Chrystusowe niech mieszka w was obficie; we wszelkiej mądrości nauczajcie i napominajcie jedni drugich przez psalmy, hymny, pieśni duchowne, wdzięcznie śpiewając Bogu w sercach waszych” (Kolosan 3:16)

„Dlatego napominajcie się nawzajem i budujcie jeden drugiego, co też czynicie.” (1 Tesaloniczan 5:11)

„...ale napominajcie jedni drugich każdego dnia, dopóki trwa to, co się nazywa "dzisiaj", aby nikt z was nie popadł w zatwardziałość przez oszustwo grzechu.” (Hebrajczyków 3:13)

Co do zachęcania:

„Baczmy jedni na drugich w celu pobudzenia się do miłości i dobrych uczynków, zachęcić do miłości i dobre czyny jedni drugich” (Hebrajczyków 10:24)

Co do gościnności:

„Okazujcie gościnność jedni drugim bez szemrania.” (1Piotra 4:9)

Co do miłości:

„Miłością braterską jedni drugim miłujcie, wyprzedzajcie się wzajemnie w okazywaniu szacunku” (Rzymian 12:10)

„Skoro dusze wasze uświęciliście przez posłuszeństwo prawdzie ku nieobłudnej miłości bratniej, umiłowicie czystym sercem jedni drugim gorąco” (1Piotra 1:22)

„Albowiem to jest zwiastowanie, które słyszeliście od początku, że mamy się nawzajem miłować.” (1 Jana 3:11)

„A to jest przykazanie jego, abyśmy wierzyli w imię Syna jego, Jezusa Chrystusa, i miłowali się wzajemnie, jak nam przykazał.” (1Jana 3:23)

„Umiłowani, miłujmy się nawzajem, gdyż miłość jest z Boga, i każdy, kto miłuje, z Boga się narodził i zna Boga.” (1Jana 4:7)

„Umiłowani, jeżeli Bóg nas tak umiłował, i myśmy powinni nawzajem się miłować. Boga nikt nigdy nie widział; jeżeli nawzajem się miłujemy, Bóg mieszka w nas i miłość jego doszła w nas do doskonałości.” (1Jana 4:11-12)

Miłość jest najważniejsza

„A ponad to wszystko przyobleczcie się w miłość, która jest spójnią doskonałości.” (Kolosan 3:14)

„Miłość jest cierpliwa, miłość jest dobrotliwa, nie zazdrości, miłość nie jest chępliwa, nie nadyma się, nie postępuje nieprzystojnie, nie szuka swego, nie unosi się, nie myśli nic złego, nie raduje się z niesprawiedliwości, ale się raduje z prawdy; wszystko zakrywa, wszystkiemu wierzy, wszystkiego się spodziewa, wszystko znosi. Miłość nigdy nie ustaje; bo jeśli są proroctwa, przeminą; jeśli języki, ustaną, jeśli wiedza, wniwecz się obróci.” (1 Koryntian 13:4-8)

„Teraz więc pozostaje wiara, nadzieja, miłość, te trzy; lecz z nich największa jest miłość.” (1Koryntian 13:13)

Właśnie tak powinna wyglądać prawdziwa biblijna wspólnota, społeczność – koinonia.

<http://kzszczecinek.forjesus.eu>